

KRISTAUS
KARALIAUS

LAIVAS

TĒVŲ, MARIJONU,
BENDRADARBIŲ,
SAVAITRAŠTIS

XIII SEKM. PO SEKM.

Lėkaija

Gal. 3, 16 - 22

BROLIAI: Pažadai buvo padaryti Abraomui ir jo sėklai. Nesakoma: ir sėkloms, lyg kad jų būtų daug, bet apie vieną: Ir tavo sėklai, tai yra Kristui. Taigi aš sakau taip: Dievo patvirtintojo testamento duotasis po keturių šimtų ir trijų dešimčių metų įstatymas nepanaikina, taip kad pažadėjimas virstų nieku. Nes jei tėvonystė gaunama įstatymu, tai jau nebe pažadu. Bet Abraomui Dievas ją davė pažadu. Ir kam gi įstatymas? Jis pridėtas dėl peržengimų, iki ateis ainis, kuriam buvo duotas pažadas. Įstatymas angelų įsakytas per tarpininką. Tarpininko nėra, kur yra vienas. Taigi, ar įstatymas yra priešingas Dievo pažadui? Anaipol. Nes jei būtų buvęs duotas įstatymas, kuris galėtų padaryti gyvus, teisumas būtų tikrai iš įstatymo. Bet Raštas užrakino visa po nuodėme; pažadas turėjo būti

GOLDBERGAS DĖKOJA POPIEŽIUI

Darbo sekretorius Artūras J. Goldbergas pasiuntė pop. Jonui XXIII padėkos laišką už jo encikliką: **Motina ir Mokytoja**, pareikšdamas, jog enciklika padės pakeisti istorijos raidą, pažadinant kūrybinę žmogaus dvasią siekti bendrojo gėrio.

Šis svarbus socialio teisingumo dokumentas nurodo tikslus, kurių gali siekti visi geros valios žmonės, nežiūrint į savo tikybos ar religinių įsitikinimų skirtumus.

Pats sekr. Goldbergas yra patyręs

Evangelija

Luk. 17, 11 - 19

ANUO metu: Keliaudamas Jėzus į Jeruzalę, ėjo tarp Samarijos ir Galilėjos. Ji, įeinantį į vieną kaimą, sutiko dešimtis raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir, pakėlę balsą, sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų! **P a m a t e s** juos, jis tarė: Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad eidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrįžo garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas parpuolė veidu prie jo kojų; tai buvo samarietis. Atsiliepdamas Jėzus tarė: Argi ne dešimtis pagijo? O kur devyni? Neatsirado, kas sugrįžęs duotų garbę Dievui, kaip šitas svetimšalis. Taigi jis jam tarė: Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave.

suteiktas tikintiesiems tikėjimu į Jėzų Kristų.

socialogas. Jis randa popiežiaus enciklikoje aiškiai atsakytą į daugelį painių klausimų, besiekiant sumažinti ar visai panaikinti žmonių vargą, reikalingiausių gyvenimo reikmenų stoką, kartu išsaugojant ir pakeliant žmogaus asmens vertę.

Būdinga, kad Amerikos Žydų komitetas paskelbė savo pritariantį ir džiaugsmingą pareiškimą, kviesdamas, kad popiežiaus Jono XXIII nurodytieji aukšti doriniai principai ir praktiškieji patarimai rastų atgarsį žmonių širdyse ir pagerintų žmonių šeimos gerovę.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: 3.00 yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10¢ a copy. Editor Rev. C. A. Matulaitis, M.I.C.

PILKOJO ŽMOGAUS ŽYMĖ

Skubėjimas

Pranas Garšva

Senovės graikų rašytojas Ksenofontas pasakoja tokį nuotykį iš persų karaliaus Kyro gyvenimo.

Kyras, kovoje nugalėjęs Armėnijos karalių Tigraną, paėmė jį bei jo žmoną į nelaisvę. Po ilgų ir sunkių nelaisvės dienų kartą atėjo pas Tigraną karalius Kyras. Jam pagailo kenčiančios armėnų karaliaus žmonos. Jis kalbėjo Tigranui:

— Ką duosi man, jei aš paleisiu iš nelaisvės tavo žmoną?

— Jei turėčiau dar savo karalystę,— kalbėjo Tigranas, — ją tau atiduočiau. Bet mano karalystė jau yra tavo valdžioje. Aš dabar atiduosiu savo gyvybę už jos laisvę.

Kyras buvo sujaudintas ir paleido į laisvę abu.

Linksmi keliavo karalius Tigranas ir jo žmona, atgavę laisvę. Po kurio laiko karalius paklausė savo žmonos:

— Kaip tau atrodė karalius Kyras? Ar jis nebuvo malonus ir kilnus, ar jis nedidingai atrodė, duodamas mums laisvę?

— Aš jo visai nemačiau, — atsakė karalienė, — aš žiūrėjau su meile ir dėkingumu tik į tą, kuris už mane norėjo savo gyvybę atiduoti...

Samarietis — pavyzdys išrinktiesiems

Panašus nuotykis pristatomas ir šios dienos evangelijoje. Viešpatį Jėzų, "įeinantį į vieną kaimą, sutiko dešimtis raupsuotų vyrų; jie sustojo atstu ir, pakėlę balsą, sakė: Jėzau, mokytojau, pasigailėk mūsų" (Lk. 17, 12-13).

Raupsų liga yra baisi dar šiais laikais. Bet prieš du tūkstančius metų ji

buvo neišgydoma. Reikėjo stebuklo, kad kuris nors žmogus iš šios blogybės būtų išlaisvintas. O stebuklą galėjo padaryti tik dieviška jėga. Ir tie raupsuotieji tikėjo, kad Jėzus tą galią turėjo, kaip karalius Kyras turėjo galią paleisti suimtus belaisvius.

Viešpats Jėzus, gailestingasis mokytojas, labai trumpai, bet aiškiai, kaip mokė įsakymas, pasakė: "Eikite, pasirodykite kunigams. Ir atsitiko, kad be eidami jie pasveiko. Vienas jų, pamatęs, kad jis sveikas, sugrižo, garbindamas dideliu balsu Dievą ir dėkodamas parpuolė veidu prie jo kojų; tai buvo samarietis" (Lk. 17, 14 - 16). Ir vėl samarietis, žydų niekinamas žmogus, pasidaro pavyzdžiu išrinktosios tautos vaikams.

Už kitų devynių išgydytųjų nedėkingumą net Kristus meta priekaištą: "Argi ne dešimtis pagijo? o kur devyni? Neatsirado, kas sugrižęs duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtautis" (Lk. 17, 17 - 18). Anie devyni neturėjo laiko. Jie nuskubėjo pasirodyti ne tik kunigams, kurie turėjo teisę išgijusį pamatyti, bet ir savo giminėms, savo šeimoms, savo draugams, kad galėtų su jais džiaugtis žemišku džiaugsmu, užmiršę padėkoti Tam, kuriam visas dėkingumas priklauso. Juk Dievas padarė tą stebuklą, Jam vienam priklausė padėkos garbė. Tik vienas samarietis parodė išsiauklėjimo ir tikrojo dėkingumo pareigos pajautimą.

Nedėkingumas — sielos jautrumo stoka

Viešpats Jėzus dėkingajam samarietičiui dar pridėjo atsiskirdamas kelis žo-

Švč. Marijos vainikavimas danguje

džius: "Kelkis, eik, tavo tikėjimas išgelbėjo tave" (Lk. 17, 19). Tikėjo, kad Jėzus gali išgydyti, ir anie devyni. Tikėjimas ir juos išgelbėjo. Bet jų tikėjimo Jėzus nesutvirtino savo dievišku žodžiu, savo ramybės linkėjimu, nes jie nebuvo to verti. Dėkingumas už patirtą gerą darbą eina iš sielos jautrumo, iš gero išsiauklėjimo ir meilės tam, iš kurio gero patiriama. Anie devyni, nors buvo išrinktosios tautos nariai, stokojo to tikrojo žmogiškos sielos jautrumo savo geradariui.

Krikščionių gyvenime galime rasti taip pat nemaža to nedėkingumo savo aukščiausiam Geradariui. Dievui turime dėkoti už sutvėrimą ir palaikymą. Dievo Sūnui pirvalome dėkingumą už atpirkimą iš nuodėmės ir nuolatinių jėgų suteikimą nuodėmės išsisaugoti. Bet mums dažnai trūksta to tikrojo krikščioniško išsiauklėjimo, to tikro sielos jautrumo, to dvasinio kilnumo pareikšti

dėkingumą ne tik žodžiais, bet ir savo gyvenimu. Mums už visa, ką turime ir ką gauname, reikalinga, kaip anam samariečiui, dėkoti Dievui parpuolus ant žemės ir didžiū balsu garbinant Jo geradarybę.

Tavo tikėjimas išgelbėjo tave

Tikėjimo mus dažniausiai netrūksta, bet trūksta tikrojo tikėjimo dvasios. Kartais to tikėjimo turime net per daug — mes manome, kad Dievas turi mus palaikyti, kad Jis turi mums nuodėmes atleisti, kad Jam priklausо mūsų amžinybė rūpintis. O kur mūsų pastangos? Mes skubame tartum mūsų gyvenimas tebtų tik šioje žemėje. Visko mes turime, tik neturime laiko susitelkti prie amžinųjų reikalų ir savo amžinybės.

Skubėjimas yra pilkojo žmogaus žymė. Pilkasis ir dulkėtasis žmogelis nesugeba pakilti aukščiau kasdienybės, prisiminti savo pareigas Dievui — Kūrėjui, Atpirkėjui ir Geradariui. Vienas iš dešimties — ir tas pats svetimtautis samarietis — parodė mums pavyzdį. Kiekvieno krikščionio pareiga juo pasekti — surasti laiko dėkingumui pareikšti ne tuščiais žodžiais, bet tikru meilės pareiškimu Tam, nuo kurio priklausо mūsų gyvenimas ir amžinybė.

▼ Anglijoje atgyja ir vystosi vienuolinis gyvenimas. Tai ypač pastebima pas tėvus benediktinus. Rugsėjo mėnesį (1961 m.) pašventinama jų septintoji bažnyčia, Ampleforth, Yorkshire. Jų vadovai — abai turi teisę pamaldose dėvėti mitrą. Šio vienuolyno stambus geradaris buvo karo meto informacijos ministeris lordas Bracken, nekatalikas, miręs 1958 m., vienuolių draugas.

Prinknash abatija priklausо Subiaco kongregacijai, ir dėvi jie baltus rūbus, vieton įprastų juodų. Ši vienuolinė šeima susidarė iš anglikonų benediktinų, kurie buvo priimti Bažnyčion 1913 metais.

MARIJOS LEGIJONAS

Kas tas Marijos legijonas? Tai tokia pasauliečių organizacija; o gal netinka jo ir organizacija vadinti; tai toks drausmingas apaštalavimo būdas, tam tikras pasauliečių apaštalavimo sąjūdis. Pasauliečiai veikia su vyskupų bei klebonų žinia ir jų dvasiniai vadovaujami; tačiau, tai pasauliečių apaštalavimas.

Šis sąjūdis įdomus tuo, kad nariai įsipareigoja ką nors gero, apaštališko nuveikti, pagal savo vadovų nurodymus. Kiekvieną savaitę tam apaštališkam darbui skiriamos dvi valandos, kiekvieną savaitę nariai duoda apyskaitą, ką jie yra nuveikę, ir gauna nurodymus, ką toliau veikti. Jokio ypatingo pasirengimo nėra (tik gyventi krikščioniškai), jokių ypatingų studijų nereikia — tik stengtis daryti gera.

Darbai

Legijonierių darbai gal nėra labai dideli, bet visada pritaikinti aplinkai ir asmeniškai: legijonerus kreipiasi su apaštališku žodžiu ne bendrai į žmones, bet į tą atskirą asmenį. Pavyzdžiui, lankyti ligonius, paguosti juos, pasakyti kokį nors krikščionišką žodį (tai ir yra svarbiausia: be krikščioniško žodžio toks ligonių lankymas nebūtų apaštalavimas!). Arba lankyti šeimas, kviesti atskirus žmones į pamaldas; platinti katalikišką spaudą ar knygas. Vienu žodžiu, ten, kur dvasiškis ar kunigas negali įeiti, ar neturi laiko, ten yra pasauliečių apaštalų darbo laukas. Arba mokyti vaikus tikybos. Aiškinti katalikų tikėjimą netikintiems ir kitatikiams. Įkalbėti pakeisti savo elgesį nedorą gyvenimą vedančius.

Aišku, vienu pasikalbėjimu gal daug nepadarysi; čia reikia susipažinti, gal net susidraugauti (pavyzdžiui, su netikinčiais), ir tada stengtis paveikti juos. Bendrai, galima vesti kiekvieną apaštalavimo būdą, daryti gera bet kur ir bet kuria proga. Pavyzdžiui, žinau tokią jau-

nų žmonių būrį, kurie įkalbinėja laikraščių pardavinėtojus neparduoti nedorų ir šlykščių leidinių. Pamažu jie įsigijo praktiką: jie žino, kada laikraščių pardavėtojai turi laiko, kalba su jais, susidraugauja, na ir įtikina pamažu, apeliuodami į jų sąžinę, kad tokio ar tokio leidinio nereikia pardavinėti. Už kelių mėnesių darbo vaisius matosi; arba gal ir nepastebimas, bet yra!

Kas savaitė to sąjūdžio nariai susirenka mažais būreliais, kad visi galėtų duoti savo darbo apyskaitą. Būrį sudaro paprastai dešimt — dvylika žmonių, bet ir penki nariai jau sudaro būrį. Toks susirinkimas skiriamas bendrai maldai, dvasiniam skaitymui (taigi, pirmoj vietoj savęs pašventinimui); paskui gi darbo apyskaitai ir nutarimui, ką toliau veikti.

Apyskaita

Pats legijono drausmingumas ir yra tame, kad nariai tiksliai kas savaitė ateina į susirinkimą ir dvi valandas skiria darbui. Kas to negali, jis padeda maldai, bet nesiskaito tikras narys. Kas to nenori, — tas išsiskiria ir daugiau neateina. Taigi, nėra tvirtų narių, nėra tvirtos programos, nėra nuosavybės, beveik nėra administracijos, bet yra tvirtas visų noras: ką nors gero daryti, apaštališkai veikti! Ir bendra visiems Dievo Motinos Marijos dvasia, tai yra, tyliai atlikti savo darbą, nedidelį, nepastebimą darbą, bet su didele kantrybe; tarnauti Dievo žodžiui, padėti apaštalam, turėti gerą įtaką į visą aplinkumą taip, kaip Marija darė! Štai dėl ko ir vardas: Marijos legijonas. —

Gerą daryti visada galima, bet ne visada lengva. Kartais reikia daug kantrybės, kartais reikia daug aukų ir daug didvyriškumo. Pavyzdžiui, eiti per namus, belsti į kiekvienas duris ir siūlyti katalikišką spaudą, — tai irgi, bent pradžioj, truputį gėda, reikia drąsos. O pa-

NEGYVOS ŽUVYS

Šiomis dienomis dažniau pasitaiko gera proga pasikalbėti prie Michigano ežero. Tos progos yra malonios. Gaivinant šiltas vanduo ir vėsokas oras sudaro naują nuotaiką kai sugrįžtama į namus prie įprastų darbų.

Michigano ežero paplūdimys tikrai būna įdomus, kai vilnys vienoje vietoje suvaro smėlio krūvas o sekančią dieną tą kalnelį nuneša toliau.

Tikrai malonu vaikščioti šio milžiniško ežero antkrante. Jei šis ežeras

vyzdžiui, mokyti vaikus tikybos ir plėsti religiją ten, kur uždrausta, — tai pavojinga, ten reikia didvyriškumo. Bet kas gali uždrausti gerą daryti?

Pasiaukojimas

Kai kuriuose arabų musulmonų kraštuose, kur uždrausta mokyti krikščionių tikyba, Marijos legijonieriai neretai apmoko kiekvieną vaiką atskirai, arba po du, tris. Ir tai ne kokios nors moterėlės, kaip seniau būdavo Lietuvoj, o moksleiviai ir studentai; nes jaunieji drąsesni, negu senos moterėlės.

Komunistinėj Kinijoje apie 20.000 Marijos legijono narių (o gal ir daugiau) sėdėjo ar tebesėdį kalėjimuose už krikščioniškąjį veikimą, apie 4.000 jau ir savo gyvybę paaukojo, tai parodo paprastų, eilinių žmonių, kiniečių katalikų, didvyriškumą. Daryti gerą, skelbti tiesą bet kuria kaina! Kunigų Kinijoje daug neliko, jie suvaržyti, kontroliuojami, sekami; taigi, tuo didesnė pasauliečių atsakomybė ginti savo tikėjimą ir jį plėsti. Jei senovės romėnų legijonieriai gynę ir plėtę Romos imperijos ribas, nežiūrdami savo nepatogumų, vargų ir aukų, tai Marijos legijono nariai nori ginti Dievo teises ir plėsti Kristaus mokslą su nemažesnių pasiaukojimu, nes didžiausioji žmogaus garbė yra ginti tiesą.

būtų Palestinoje, tai jis būtų žinomas kaip jūra, nes Galilėjos ežeras dažnai šventame Rašte vadinamas Galilėjos jūra. Daugeliu atžvilgių neprilyginsi saldaus vandens ežero prie tikros jūros, nes pats jūros krantas būna įvairus negu ežero. Jūrose randama keistokos žuvys ir jūrų gyvūnai. Michigano ežero krantuos yra randamos paprastos negyvos žuvys.

Prie Michigano ežero ypač pavasarį buvo labai daug negyvų žuvų. Vieną popietį surinkome didžiausią jų krūvą ir užkasėme, kad negadytų vaizdo. Sekančią dieną sužinojome, kad tai buvo jūros žuvis, kurios čia atplaukia, sekamos didžiulius jūrų laivus; joms nepasisekė prisitaikinti prie saldaus vandens ir nugaišo. Michigano ežere jos negalėjo gyventi, būdamos jūrų gyvūnai.

Apgaulingas gyvenimas

Kaip dažnai pasitaiko mūsų gyvenime, kad žmonės yra kaip tos žuvelės, kurios nebuvo pasitenkinusios gyventi savajame vandenyje, bet sekė jūrų laivus ir pateko į vandenį, kuriame jos negali gyventi.

Turtingas žmogus nori būti turtingesnis; gabus dar gabesnis, kad galėtų laimėti visokias mokslo dovanas. Nevedusieji kartais pavydi vedusiems laimės, ir vedusieji — nevedusiems.

Pasaulyje yra labai mažai tokių, kurie būtų pilnai patenkinti savuoju gyvenimu. Vienas ir kitas mano, kad Dievas nepilnai yra davęs tai, ko jam reikėtų.

Kinijoje ar Rusijoje vargšas mano, kad amerikietis yra tikrai laimingas, nes turi daug patogumų, daug maisto ir kitų gyvenimo reikmenų. O amerikiečiai yra labai nepatenkinti savo gyvenimu: ardo šeimas, jieško ištuokų; kiti plėšikauja, vagia; baltieji nemyli juodųjų ir jiems neleidžia naudotis pilnai gyvenimo teisėmis; dažnai juodieji ap-

vagia baltuosius ir pavydi jų gyvenimo, ir t. t. Visur pilna nepasitenkinimo. Retas atsimena Dievą ir stengiasi prisitai- kinti prie Dievo valios.

Dievas niekad neužtikrino, kad mes visada turėsime gerus dalykus, nes "Laimė ir nelaimė, gyvybė ir mirtis, ne- turtas ir turtai ateina nuo Dievo" (Ekl. 11, 14).

Nekaltinkime Dievo

Žmonės galvoja, kad tik turtingieji skriaudžia neturtinguosius, kad laimin- gieji apsunkina nelaimingųjų gyveni- mą. Bet kaip dažnai nelaimingieji skriaudžia nelaiminguosius?! Jie kar- tais būna žiauresni savo broliui nelai- mėje, negu koks karalius ar kuris di- delis valdovas. Žmogus gali pasidaryti žvėris žmogui. Ir dažnai tai patiriame. Tik pagalvokite, kas kartais darosi pa- irusiam šeimos gyvenime.

Visa tai dažniausia įvyksta tada, kai žmonės nori turėti tai, ko neturi ar negali turėti.

Gyvenimo pamokos

Galime labai daug pasimokinti iš Jo-

bo knygos. Jam Dievas buvo davęs la- bai daug turtų, didelę šeimą, bet staiga iš jo viską atėmė, ir Jobas liko vienas. Jis surado sau paguodos tik Dievuje. Viešpats sustiprino jį ir jis perkentė gyvenimo nelaimės.

Eliphastas Tamanietis kalbėjo Jobui: "Atsimink, meldžiamasai, kas nekaltas yra kada nors žuvęs? ar kada nors bu- vo sunaikinti teisieji? O priešingai, ma- čiau, kad kurie daro neteisybę, sėja skausmus ir pjauna juos. Tie, Dievui papūtus, žuvo ir buvo jo rūstybės dvel- kimo sunaikinti" (Jobo 4, 7 - 9).

"Palaimintas žmogus, kurį Dievas baudžia! Viešpaties tat sudraudimo ne- atmesk. Nes jis sužeidžia, jis ir vaistų duoda; jis užgauna ir jo rankos pagy- do. Šešiuose suspaudimuose jis išlais- vins tave, o septintame nepalies tavęs nelaimė. Bado metu Jis išgelbės tave nuo mirties, ir kare iš kalavijo kirčio" (Jobo 5, 17 - 20).

Niekad neabejokime. Dievas visad yra su mumis. P. P. Činikas, MIC

Jaunosios skautės su savo tėveliais prie Como ežero
(J. Krutulio nuotr.)

Maldos Apaštalavimas

1961 m. rugsėjo mėnesiui

Sukrikščionyti viešąją nuomonę

Viešoji ir bendra nuomonė susidaro nejučiomis. Tai, ką skaitome laikraščiuose ir girdime kitus kalbant, linktame pasvarstę ar ir be to, priimti kaip viešąją nuomonę. Kartu su kitais vienus dalykus, nuomones, įvykius ir pan. giriamo, kitus — peikiame. Žmonės gi yra labai jautrūs pagyrimams ar papeikimams, net nežiūrėdami, kokie žmonės: ar geri, ar blogi juos giria ar peikia. Žmonių baimė, ką jie pasakys, kaip įvertins, dažnai sulaiko nuo gerų darbų, dar dažniau pastumia į blogus.

Kad viešoji nuomonė įvairuoja, nėra ko stebėtis. Gyvename JAV tarp civilizuotų bet daugumoje nekrikštytų minių, kurie su tikėjimu nieko bendra neturi; jie gyvena natūralaus žmogaus gyvenimu ir visa sprendžia iš to taško. JAV esą daugiau pusės gyventojų be krikšto.

Kaip iki šiol organizuotai veikdavo laikraščiais, knygomis ir kitomis minties skleidimo priemonėmis tie, kurie sudarinėjo viešąją nuomonę, taip gali veikti ir katalikai, skleisdami teisingą keliamų klausimų sprendimą, ypač dorovės srityje.

Turime turėti savo krikščionišką nuomonę visais jautriais klausimais, k. a. valdininkų papirkimai, kyšiai, Bažnyčios atskyrimas nuo valstybės, ištuokos, negimusių žudymas, rūbų padorumas, laisvė gerą daryti, bet kad negali būti laisvės šmeižti, maištauti, sukėlimus ruošti ar platinti nepadorius raštus ir spausdinius.

Atėjo laikas, kad katalikai, padedami visų tikinčiųjų, atsikratytų blogųjų žmonių tariamos viešosios nuomonės, savąją teisingą viešąją nuomonę sudarydami.

Tuo tikslu reikia pagrindiniai susipažinti, ką moko Bažnyčia keliamais klausimais. Jos ilgametė patirtis ir motiniškoji meilė gali mus apsaugoti nuo klaidingo tako.

Sudarę sau teisingą nuomonę, ją paskleiskime žodžiu, raštu ar kitomis geromis priemonėmis. Kai tik atsiranda daugiau veiklių drąsuolių, tuoj jų pusen palinksta tie, kurie neturi nei kokios nuomonės, o krypsta ten, kur žmonių vėjai pučia.

Drąsus žodis ir tiesos nurodymas plačiai skaitantiems laikraščiams, kaip žinome, turi savo atgarsį jų vadovybėms. Net senatoriams ir žmonių atstovams rašomi laišakai veikia juos rošančių kryptimi.

Laikas mums atsikratyti blogų žmonių įtaigojimų. Daugiau nebesirkime žmonių baimės liga, iš jos išsigydykime, padedami sukrikščionyti viešąją nuomonę, kad ji būtų protinga ir suiktų su Bažnyčios mokslu.

Misijų intencija

Kad misijose tautų savumai būtų protingai suderinami su tikėjimo mokslu.

ŠV. VLADISLOVAS

(+1505 m.)

Šventė rugs. 25 d.

M ē n e s i o g l o b ė j a s

Kai Lietuva ir Lenkija buvo sudariusios vieną valstybę, Lenkijoje, Gielnovo miestelyje; penkioliktame šimtmečio gimė Jonas, kuris vėliau buvo pramintas Vladislovu.

Aukštuosius mokslus išėjo Krokuvoje, dalyvaudamas veikloje ir bendraudamas su šv. Jonu Kantu (1397—1473), šv. Simonu iš Lipnicos (1420—1482), pal. Stanislovu, pal. Izaiju ir pal. Mykolu Giedraičiu iš Lietuvos.

Paveiktas šv. Jono Kapistraniečio (+1456 m.) karštų pamokslų ir jo švento gyvenimo, Jonas įstojo 1453 m. į bernardinų vienuoliją, gavęs naują vardą — Vladislovas.

Iškilingus įžadus sudėjo 1462 m. Divdešimt penkiems metams praėjus (1487), jis buvo paskirtas provincijolu.

Kai Lietuvos Didysis kunigaikštis Aleksandras 1501 m. pradėjo valdyti

Lietuvą, jis paprašė šv. Vladislovą, kad atsiųstų į Lietuvą daugiau tėvų bernardinų misijoms skelbti ir mokslui kelti. Šv. Vladislovas prašymo išklausė, ir Polocke atsirado naujas bernardinų vienuolynas.

Kelis kartus jis atsilankė Lietuvoje, patikrindamas savo vienuolių veiklą. Buvo labai darbštus, mokytas, rašė knygas ir laikėsi vienuolijos drausmės bei jos nuostatų.

Mirė 1505 m. Pagarsėjo stebuklais. Pop. Benediktas XIV 1753 m. paskyrė jį Lietuvos ir Lenkijos globėju.

Pratyba Malda ir darbas — tai tiesiausias kelias į glaudžią vienybę su Dievu ir į dangų.

ŽODIS PROMOTORIAMS

Brangieji,

Visa mūsų vertė pas Dievą priklauso nuo mūsų artumo su Dievu. Tas artumas pasireiškia mumyse, kai savo protu ir valia suaugame, susivienijame su begaliniu Dievo protu, jo išmintimi, priimdami Dievo apreikštas tikėjimo tiesas ir paduodamas Bažnyčios mums tikėti, ir savo valios aktu, pamildami Dievą už visa labiau. Nes visa, ką mes turime, ar galime turėti, eina iš Dievo, iš jo visagalybės.

Dievui esame skolingi už savo buity, už savo turtingą nuostabiomis jėgomis ir polinkiais apdovanotą žmogišką prigimtį, už teikiamą gyventi laiką, už pašaukimą į mums tinkamą luomą, už turtus, garbę ir gerą vardą pas žmones, o net ir kryželiai, ligos ir skausmai, paaukoti Dievui, teikia mums didelius nuopelnus. Be to, esame paskirti amžinai gyventi Dievo laimėje.

Kad nors kiek galėtume atsidėkoti Dievui už visa, ką iš jo esame gavę, kad galėtume atsiteisti teisingiausiam Viešpačiui už savo ir kitų nusikaltimus Dievui ir jo valiai, atėjo į žemė V. Jėzus, Dievo Sūnus, ir paaukoko savo gyvybę už mus.

Tą auką dangaus Tėvui suteikė V. Jėzus po paskutinės vakarienės, atlai kydamas pirmąsias Mišias ir iššvėsdą 1961 m. rugpiūčio (Aug.) 19 d.

mas apaštalus savo kunigais, kad visi amžių bėgyje galėtų susijungti su jo kruvinaja auka ant kryžiaus, jį patį priimdami šv. Komunijoje.

Savo auką V. Jėzus kruvinu būdu padarė vieną kartą, atiduodamas gyvybę kaip atsilyginimą už visus tuos, kurie jungsis su juo jo aukoje. O tai vyksta šv. Mišių metu.

Kunigas meldžiasi:

— Priimk, šventasis Tėve, visagalis amžinasis Dieve, šiąją be dėmės auką, kurią, aš nevertas Tavo tarnas, aukoju Tau, gyvajam ir tikrajam savo Dievui, už nesuskaitomas savo nuodėmes, įžeidimus ir apsilaidimus, už visus čia esančius, taip ir už visus ištikmuosius krikščionis gyvus ir mirusius, kad man ir jiems teiktų ji naudoti išganymui amžinajam gyvenimui. Amen. —

Nekruvinu būdu aukojamas tas pats V. Jėzus dangaus Tėvui už visų tikinčiųjų, visos Kristaus Bažnyčios reikalus ir išganymą. Jo vardu ir įgaliojimu laikomos šv. Mišios.

Supraskime V. Jėzaus troškimą išganyti visus žmones. Supraskime jo begalinį dosnumą ir meilę, kad pats save maistu paliko tikintiesiems, norėdamas malonės stebuklus daryti vargšei žmogaus sielai.

Šeimų pasiaukojimas švč. Jėzaus širdžiai yra malonus Išganytojui.

Šeimų dalyvavimas jo aukoje, šv. Mišiose, ypač gi kai per jas visi šeimos nariai priima gyvąjį Jėzų šv. komunijoje, — yra tikra Jėzui puota. Dieviškąja palaima pasaldina šeimų gyvenimą, visus vesdamas į išganymą.

Dieną ir naktį visame pasaulyje laikomos šv. Mišios — mieliausioji Dievui auka. Įvyko pranašystė "Nuo saulėtekio iki saulėleidžio didis yra mano vardas tarp tautų ir kiekvienoje vietoje bus aukojama mano vardui tyra auka" (mal. 1. 10).

Kai tik galime dalyvaukime šv. Mišiose.

Kard. J. H. Newmanas

MANO RELIGINIŲ PAŽIŪRŲ ISTORIJA TARP 1833—1839 METŲ

Antroji dalis

Vertė kun. V. Bagdanavičius, MIC.

(9)

Anglikonizmo atrama — priekaištavimas Romai

Faktas, taigi, kad mano sąžinė, nors būdama priešinga mano jausmams, mane lenkė protestuoti prieš Romos Bažnyčią. Šalia to, jis man buvo pareiga, nes tokio protesto įsakymas buvo gyvas mano bažnyčios principas, išreikštas ne vien "catenos"⁸), bet ir visų jos teologų ir žmonių nuomonių. Tas protestas, toliau, buvo neišvengiamas, kaip integralinė šios bažnyčios apsigynimo dalis. Aš naudojau tą argumentą, apie kurį sako Bernard Gilpin, kad protestantai "neturi kito tvirto ir pakankamo argumento paremti savo atsiskyrimui, kaip būtent kad popiežius esąs antikristas." Nors maniau, kad šis protestas yra paremtas tiesa, ir kad tai yra anglikonizmo dėsniis ir religinė pareiga, ir pagaliau, kad tai yra neišvengiama, tačiau to darbo aš nemėgau. Ir kai aš tai darydavau, Hurrell Froude man priekaištaudavo. Be to aš jaučiau, kad mano kalba apie tai būdavo vulgari ir retoriška. Aš tikėjau, ką sakiau ir savo žodžius apsvarstydavau, tačiau kartais aš turėdavau pagundų prieš Romą pasisakyti taip stipriai, kaip tik galėjau, kad apsiginčiau nuo priekaišto, būk aš esąs popiežininkas.

Čia kaip tik aš prieinu prie paties branduolio, dėl kurio aš pradėjau kalbėti apie savo nuotaikas Romos atžvil-

8. "Catena" išvertus reiškia grandinė. Šiuo žodžiu senovėje buvo vadinama įvairių autorių ištraukų rinkiniai, sudaryti vienam ar kitam religiniam ar moksliniam reikalui. Čia autorius kalba apie kokį nors Anglikonų bažnyčioje plačiai žinomą citatų rinkinį.

giu. Aš buvau taip įsitikinęs tų priekaištų teisingumu, kuriuos aš kėliau prieš ją, kad tai man buvo kaip apsauga ir atrama, ir kad nieko blogo negali atsitikti iš drąsaus aiškinimo tų principų, kuriuos aš laikiau anglikoniškais. Mat, visi buvo nustebę tais dalykais, kuriuos mes su Froude skelbėme. Jie sakė: tai tikra popiežija. O aš į tai atsakiau: "Gerai, atrodo, kad mes vairuojame tiesiog į ją. Bet palaukite truputį ir jūs skersai kelio prieisite gilią prarają, kuri tikrą suartėjimą daro neįmanomu dalyku." Šalia to, aš primindavau, kad daugelis Anglijos teologų buvo kaltinami popiežiškumu, o tačiau jie mirė anglikonizme. Aš išpažįstu tuos pačius principus, kuriuos išpažino ir jie. Priekaištą prieš Romą, kurį jie suformulavo, pareiškiu ir aš. Kokių klaidų angliškoji sistema beturėtų, ir kaip grubiai aš jas bekelčiau, vistiek ji nėra pažeidžiama iš Romos pusės ir gali būti pataisyta be jos pagalbos. Kaip šios dvi tikėjimo formos beatrodytų viena kitai artimos, tačiau atydus jų elementų ir principų tyrinėjimas rodo esminius jų skirtumus.

Ar pavojingi Bažnyčios Tėvai Anglikonizmui

Šio gilaus įsitikinimo vedinas aš buvau nuomonės, kad nebus joks karščiavimasis duoti visuomenei pilną Bažnyčios Tėvų mokymą ir jų raštus. Aš galvojau, kad Anglijos bažnyčia savo esme remiasi jais. Aš nežinojau visko, ką Bažnyčios Tėvai buvo sakę, bet aš maniau, kad, jeigu atsitiktų, jog jų pažiūros ir būtų kitokios, tai iš to mums nie-

ko blogo negali atsitikti. Aš skelbiau tai, ką, maniau, jie buvo skelbę. Aš kalbėjau bendrybėmis ir nepilnai, ką, maniau, jie buvo kalbėję, arba bent kaikurie iš jų. Kas bebūtų, juk nėra nieko blogo palinkusią lazda palenksti stipriau į priešingą pusę, norint ją atitiesti. Juk jos nulaužti negalima. Jeigu Bažnyčios Tėvų⁹⁾ raštuose pasitaikytų kokių sukrečiančių dalykų, tai tas pasijus tik laikinai; juk bus galima tai paaiškinti ir tai neves į Romą. Šitoki

reikalo požiūrį aš išdėščiau vienoje pralabos pastraipoje pirmajame Bažnyčios Tėvų bibliotekos tome, kurį aš redagavau. Kalbėdamas apie keistenybes, kurios pirmu žvilgsniu gali pasirodyti angliškajai minčiai iš kaikurių Bažnyčios Tėvų principų ir nuomonių, aš kviečiau skaitytoją prie jų nesustoti, bet viltingai eiti toliau. Aš kviečiau jį nesiimti kritikuoti tol, kol jis apie juos nesužinos daugiau, negu iš pirmo žvilgsnio. —

9. Bažnyčios Tėvai yra labai nusistovėjęs vardas, su kurio reikšme reikia susipažinti, norint nesusimaišyti teologiniuose skaitymuose. Bažnyčios Tėvais yra laikomi tie pirmųjų amžių šventieji, kurie palikę savo religinių raštų. Ne visi pirmųjų amžių rašytojai yra laikomi Bažnyčios Tėvais. Tokiu pvz. yra nelaikomas žymus rašytojas ir teologas Origenas, gyv. 185 — 252 m. Reikia, kad rašytojai būtų paskelbti šventaisiais. Pagaliau ne visi pirmųjų amžių šventieji yra laikomi Bažnyčios Tėvais. Tokiu yra nelai- komas žymusis atsiskyrėlis šv. Antanas, nes jis nėra palikęs raštų. Bažnyčios tėvų laikotarpis yra paprastai baigiamas su šv. Jonu Damaskie- čiu, mirusiu 749 metais. Mokslas apie Bažny-

čios Tėvus vadınasi patristika, o jų gyventieji laikai — patristinis laikotarpis. Patys žinomiausi Bažnyčios Tėvai veikė: šv. Leonas Didysis (440-451); šv. Gregorijus Didysis (590-604), šv. Kirilas Aleksandrietis (miręs 444 m.); šv. Augustinas (gyv. 354-430); šv. Jeronimas (gyv. 350-419 m.); šv. Ambrozijus (339-397 m.); šv. Jonas Auksaburnis arba Chrizostomas (gyv. 354-407 m.); šv. Gregorijus iš Nysos (335-394 m.); šv. Gregorijus iš Nazian- zo (329-390 m.); šv. Bazilijus (329-379 m.); šv. Atanazijus Didysis (apie 328 m.); šv. Irenėjus (apie 177 m.) ir šv. Ignacas (miręs apie 110 m.).

Kernavės vyr. skaučių būrelis su tuntininke skt. Plaušinitiene (penk- ta iš dešinės) "Gilšės" stovykloje.

(J. Krutulio nuotr.)

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

Nuolat kalbama apie karą ir prie jo ruošiamasi. Žinau, kad gintis nuo priešų, kurie neteisingai puola, yra teisėtas veiksmas. Bet kaip vertinti tokią padėtį, kai pasirengusį karui priešą nelaukta puolama, net karo nepaskelbus? Ar tai gali būti pateisinama? Ar reikia laukti, kad priešas pirmas pultų?

Atsargos Karys

Jūs pateikėte didelį ir gilų klausimą. Kol nėra tarptautinės galingos įstaigos, kuri pajėgtų grobikes tautas ir valstybes sudrausminti ir kol tęsis neteisėtas tarp tautų karai neišvengiami.

Kaip pavienis žmogus turi teisę gintis nuo neteisingo užpuolimo, taip ir tauta bei valstybė tą teisę turi.

Kada gi tas gynimasis bus teisėtas? Ar reikia laukti, kol grobikas padarys naują puolimą?

Atrodo, kad pajėgoms esant maždaug lygioms, kai išmintis parodo, jog gali būti laimėtas karas ir atitaisyta skriauda, naujas puolamasis veiksmas neturi juridinio svorio, nes grobikas jį pirmas yra padaręs, ir iš grobiko atsimti, kas teisėtai priklauso nuskriaustai tautai, visada bus leistinas ir teisėtas veiksmas.

Kol nuskriausta tauta ar valstybė yra nuskriausta, jos kova su skriaudiku bus teisėta.

Neprotinga būtų nuskriaustam laukti, kol priešas iš naujo puls. Geriau bus, kai nuskriaustas skriaudiką paguldys.

Senovėje tik kariai kovojo prieš karius. Mūsų laikais tauta prieš tautą ir valstybė prieš valstybę. Kariai yra vien tautos atstovai, užimę kovoje pirmas eiles. Antrose ir trečiose eilėse kovoja visa tauta ir valstybė savo turtais, maisu, gaminamais ginklais ir visomis kitomis karo priemonėmis.

Viešai mane išjuokė ir net spaudoje tarp žinių nepalankiai parašė apie mane, užuominomis prie suvaikėjusių priskirdamas. Ar privalau jam dovanoti?

K. B.

Taip; reikia dovanoti išsišokėliui. Pasikaitykite šv. Povilo laiško Romiečiams 12 skyrių. Ten rasite: "Laiminkite tuos, kurie jus persekioja, laiminkite ir nekeikite... Niekam piktumu už piktą neatsimokėkite ...Taigi, jei tavo neprietelis alksta, papenėk jį; jei jis trokšta, duok jam atsigerti. Nes tai darydamas, tu krausi žarijas ant jo galvos. Nesiduok nugalėti savęs piktumui, bet nugalėk piktą gerumu."

Žodis po žodžio susibariau su žmona ir ji dabar su manim nekalba. Kas man daryti?

Vytas G.

Matyt, per daug įskaudinote jos širdį. Atsiprašymą priims, manome, kai jai nupirksite gėlių ir pridėsite svarą saldinių.

Ar katalikų Bažnyčioje krikštyti, bet katalikiškai neauklėti žmonės, vedybose privalo laikytis Bažnyčios kanonų, ar laisvi bile kur vestis?

A. N.

Taip, visi kat. Bažnyčioje krikštyti yra Bažnyčios jurisdikcijoje ir privalo laikytis Bažnyčios nuostatų vedybų klausime.

Iki 1949 m. sausio 1 d. veikusioji išimtis yra panaikinta pop. Pijaus XII.

.....

Karšta širdis

Afrikoje dirba misijoje su pasišventimu raupsuotųjų globėja, Sesuo Chantal. Kai buvo dar 6 metų amžiaus, priėjo prie šv. komunijos. Tą reikšmingą dieną labai išgyveno, buvo susijaudinusi. Pietų metu neatsargiai paėmė į burną labai karštos sriubos šaukštą ir nuplikino sau liežuvį ir gomurį.

Į motinos klausimą, nusigandusiai atsakius:

— Nieko tokio, mamyte, aš tai padariau, kad turėčiau karštą širdį Jėzui.

J. V.

PATRAUKLI PASLAPTIS

Tai buvo 1933 m. So. Portland, Maine. Gyveno ten Desmond M. Brown, nekatalikas. Nuostabiai patraukli kat. Bažnyčios paslaptis — tikras V. Jėzaus buvimas Bažnyčioje — paskatino jį išvelgti į tikėjimą giliau ir įsijungti į Kat. Bažnyčią. Jis pats apie savo atsivertimą šiaip pasakoja.

— Gimiau ir augau kaip baptistas, tik retai lankydavau savo šventovę. Man joje būdavo kažkaip nejauku; nežinojau, ko jai trūksta, bet baptistų tikėjimas nebuvo prie širdies.

Gyvenau tokioj miestelio vietoj, iš kurios buvo matomos keturios bažnyčios; trys buvo protestantų ir viena katalikų, šv. Dominiko.

Ir nenorėdamas pastebėjau, kad sekmadieniais nuo pat ankstybo ryto iki vidudienio prie šv. Dominiko bažnyčios buvo spūstis, — pilna žmonių, einančių ir grįžtančių iš bažnyčios. Pas kitas bažnyčias būdavo skystoka, ir tai sueidavo trumpoms pamaldoms.

Aiški priešybė tarp protestantų ir katalikų maldininkų kiekio privertė mane giliau pagalvoti, kodėl taip yra. Juk tai rodė, aiškiai, kad kat. Bažnyčia turi ką tai daugiau, kas patraukia žmones, o protestantai to neturi. Panorėjau susekti paslaptį.

Pasitaikė susipažinti su mergaite Marija Ona Cote. Pradėjau su ja pasimatymus. Greit sužinojau, kad ji yra giliai tikinti mergaitė ir tuo tikėjimu gyvenanti.

Kartą pasisakiau jai, kad norėčiau sužinoti, kas patraukia katalikus Mišijų klausyti nuo pat ankstyvo ryto.

Ji man trumpai paaiškino, kad Mišios yra nekruvinu būdu pakartojimas V. Jėzaus aukos ant Kalvarijos kalno. Tai vyksta Jėzaus aukos atminimas. Pats V. Jėzus, kunigui patarnaujant, realiai ir tikrai pradeda būti ant altoriaus peresybinimo metu duonos ir vyno panašumuos. Kaip Jis tai pats padarė D. Ketvirtadienį ir įgaliojo tai pakartoti apaštalus ir jų būsimus pagel-

bininkus — kunigus. V. Jėzus ateina ir aukojasi dangaus Tėvui tuo pačiu tikslu, kuriuo jis mirė ant kryžiaus.

Man tai buvo tikra staigmena. Nuvykau pas šv. Dominiko parapijos kleboną kun. McCabe pasiteirauti daugiau apie katalikų Bažnyčios mokslą. Jis man davė visą pamokų eilę. Greit man paaiškėjo, kad ne taip, kaip protestantų sektų bažnyčios buvo neperseniai įkurtos žmonių, katalikų Bažnyčia yra paties V. Jėzaus įkurta.

Savo Bažnyčiai — ją valdantiems apaštalams — Kristus suteikė dieviškus įgaliojimus mokyti žmonės, juos valdyti ir vesti į amžinąjį gyvenimą. Jis sakė jiems:

— Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Eikite tad ir mokykite visas tautas, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai, aš esu su jumis visas dienas, iki pasaulio pabaigai” (Mato 28, 18-20).

Greitai supratau patrauklią Bažnyčios paslaptį ir jos galybę: pats V. Jėzaus yra savo įkurtoje Bažnyčioje. Iš V. Jėzaus įgaliojimo eina visa Bažnyčios valdžia ir orumas, kad V. Jėzaus tikras ir realus buvimas švč. Sakramente ir Mišiose Jo mirties arminimas — visa tai žavi ir patraukia žmogaus širdį.

Buvau pakrikštytas ir už mėnesio laiko vedžiau Mariją Oną. Tai buvo prieš 28 metus. Dievas palaimino mūsų moterystę, duodamas aštuonis vaikelius ir šešis anūkus. Viena mano marta ir vienas žentas atsivertė į Kat. Bažnyčią ir joje priėmė Moterystės sakramentą.

M. A. M.

▼ Iš Vašingtono praneša, kad JAV Kongrese yra 99 katalikai: 87 atstovų rūmuose ir 12 senate. Metodistai užima antrąją skaičiumi vietą — 97.

žinios iš katalikiškojo pasaulio

▼ Čeko-Slovakų komunistai nuteisė kun. Praną Rabiską ketveriems metams į kalėjimą už "neteisėtą pinigų rinkimą bažnyčiai", kai reikėjo nuomą už bažnyčią sumokėti.

Pernai buvo pasmerkti keturi vienuoliai kunigai "už neteisėtus susirinkimus" — suėjus jiems pasitart savais reikalais. Tokia yra susirinkimų laisvė pas komunistus.

▼ Dublino, Airijoje, arkivyskupijos mokyklą 125,000 vaikų pagerbė šv. Patriko mirties 1.500 metų sukaktį pamaldomis.

Prokatedroje laikė šv. Mišias popiežiaus Legatas kardinolas Gregoras Petras XV Agagianian.

▼ Vengrijos primas, kardinolas Juozapas Mindszenty pasilieka toliau gyventi JAV ambasadoje, nes nesurasta būdų, kaip būtų galima saugiai jį perkelti kitur.

Vengrijos sukilimui prieš komunistus vykstant 1956 m., kardinolas savo gyvybę išgelbėjo, atvykdamas į JAV ambasadą.

▼ Bostono kardinolui R. Cushing pritariant, kun. David Kelly įkūrė jaunuolių valdomą 1,000 vatų radio dvigubą siųstuvą, kuriuo jie pasiekia Rusijos radio mėgėjus ir Pietų Ameriką. Atgarsio randa Kuboje, Bolivijoje ir Peru. Pranešinėja, kaip gyvena Amerikoje katalikai ir kiti žmonės.

▼ Wuerzburge, Vokietijoje, Sekminėse įvyko visų Vokietijos vyskupijų jaunimo suvažiavimas. Buvo per 7.000 dalyvių. Lietuvius, tautiniais rūbais dėvėdami, atstovavo 15 jaunuolių, Vasario 16 d. mokiniai katalikai. Per 2 dienas jie buvo gaudomi fotografų, klausinėjami. Žygis gražiai pavyko. Kuopelei vadovavo kun. dr. J. Navickas.

▼ Karmelitės kuria vienuolyną Libane. Trys seselės karmelitės ispanės iš Catalatayudo išvyko į Libano valstybę įkurti savo vienuolyną Harissa kalnuos, apie 18 mylių nuo Beiruto miesto.

A. A. Kun. Bernardas Bartis, šv. Jurgio lietuvių parapijos Cleveland, Ohio, klebonas, mirė liepos 31 d. ryte 10:15 val. baigdamas gatvėje.

Veiklaus, malonaus ir jauno, nes 51 metų, veikėjo pasiges lietuvių kolonija. Kunigu išvėstas 1937 m. vasario 20 d. Palaidotas rugpiūčio 4 d.

**Marijonų Bendradarbių Draugijos
Garbės narė
A. † A.
A. STANSLOW**

9302 S. Clemente, Phoenix, Arizona
mirė 1961 m. kovo 30 d.

Tėvai Marijonai atlaikys dvejas šv. Mišias už mirusios vėlę, o bendradarbiai, pavesdami jos vėlę Dievo gailėstingumui, prašomi sukalbėti po rožančiaus dalį.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

LIETUVIŲ MOKSLININKŲ SUVAŽIAVIMAS

Lietuvių Katalikų Mokslo Akademijos suvažiavime šių metų rugsėjo mėn. 1—3 dienomis bus skaitomi šie moksliniai pranešimai bei paskaitos:

I. Plenumo posėdžiuose —

1. Dr. J. Eretas — krikščioniškosios kultūros padėtis ir uždaviniai šiame amžiuje.

2. Dr. J. Girnius — krikščioniškoji atsakomybė istorinėje laikų tėkmėje.

3. LKM Akademijos nueitas kelias ir žymieji jos nariai akademikai.

II Sekcijų posėdžiuose —

Teologijos:

1. J. E. vyskupas dr. V. Brizgys — pasauliečių dalyvavimas Bažnyčios misijoje.

2. Kun. dr. L. Tulaba — naujos šv. Rašto interpretacijos samprata.

Filosofijos:

1. Kun. dr. A. Baltinis — tikėjimas į Dievą ir modernusis žmogus.

2. Kun. dr. P. Celiešius — Egzistencializmas ir krikščionybė.

Pedagogikos ir psichologijos:

1. Dr. A. Ramūnas — V. Europos ir JAV pedagoginių principų konfliktai.

2. Dr. A. Šerkšnas — JAV ir Sov. Sąjungos auklėjimo tendencijos.

3. Dr. J. Pikūnas — žmogaus užduotys mokslo šviesoje.

4. Dr. R. C. Jančauskas, S. J., — symposium: tautinės kultūros galimūmai JAV mokykloje

Istorijos:

1. Dr. Z. Ivinskis — Lietuvos istorija naujų šaltinių ir pokarinių tyrinėjimų šviesoje.

2. Dr. K. R. Jurgėla—lietuviai Amerikoje prieš masinę emigraciją ir tautinį atgimimą.

3. Dr. A. Kučas — Amerikos lietuvių ryšiai su tėvyne.

Sociologijos:

1. Kun. V. Bagdanavičius, MIC, — santykiai tarp žmonių komunizme.

2. Kun. dr. K. Matulaitis — vienuolynų įnašas išeivijai.

3. Prof. G. Galva — socialinės santvarkos krizė.

Tikslųjų bei gamtos mokslų:

1. Dr. Č. Masaitis — determinizmas ir atsitiktinumas.

2. Prof. J. Rugis — ar atomo tyrinėjimai pradeda naują erą.

3. Dr. A. Liulevičius — matematika ir realybė.

4. Dr. V. Litas — evoliucijos teorija ir krikščioniškoji pasaulėžiūra.

Medicinos:

1. Dr. J. Meškauskas — gimdymų kontrolės problema.

2. Dr. A. Gravrogkienė — antibiotikai modernioje medicinoje.

▼ **Jaunimo stovyklos.** Kanadoje veikia dvi didelės lietuvių jaunimo stovyklos: 1) Gerojo Ganytojo stovykla, kuria rūpinasi kapelionas kun. B. Pacevičius su pagelbininkais ir joje 80 jaunuolių ir 2) tėvų pranciškonų New Wasaga stovykla su 120 lietuviukų. Šiai vadovauja kun. Rafaelis, O. F. M.

▼ **Los Angeles Liet. Bendruomenė** įsigijo savo veiklai pastatus — LB Centrą. Prie to darbo prisidėjo 200 kolonijos lietuvių ir 13 organizacijų. Ji globoja ir remia lituanistinę mokyklą, tautinių šokių ratelį, jaunių meno ansamblių, dramos būrelį, skautams davė patalpas ir t. t. Verta visiems apylinkės lietuviams paremti gražias LB pastangas.

▼ **Kan. Ant. Steponaitis, istorikas,** parašė savo atsiminimus iš pirmojo ir antrojo pasaulinio karo, savo veiklą Šveicarijoje, Lietuvoje ir bolševikams užgrobus Lietuvą. Jis ieško geradarių, kurie padėtų jam išspausdinti atsiminimų knygą. Ji būsianti apie 400 pusl.

ŠVČ. MARIJOS Į DANGŲ ĖMIMO —

ŽOLINĖS ATLAIDAI

MALDOS DIENA UŽ LIETUVĄ

Marijonų Seminarijoje Clarendon Hills, Ill.

Rugpiūčio (Aug.) 20 dieną — Sekmadienį

Programa

12:15 val. šv. Mišios atvirame ore už gyvus ir mirusius geradarius ir pamokslas.

4:00 val. Šventoji valanda su pamokslu.

Paprastomis Bažnyčios sąlygomis, tą dieną galima pelnyti visuotinus atlaidus.

Chicagos apskrities Tėvų Marijonų Bendradarbiai vaišins skaniais valgiais. Poilsio metu pasiklausysite muzikos ir galėsite laimėti įvairių gerų dalykų.

Semnarijos vadovybė kviečia visus atsilankyti ir atsigaivinti pavėsinguose soduose.

Autobusai

Autobusai išvažiuoja iš Chicagos ir Cicero 11 val. Išvažiavimo vietos prie Lietuvių bažnyčių: Cicero, Marquette Park, Brighton Park, Bridgeport, Town of Lake ir West Side.

Autobusus užsisakykite: Cicero pas P. Dvilaitienę, 1413 So. 49th Ct., tel. TOWNhall 3-6775. Marquette Park pas J. Kilą, 2640 W. 69 St., tel. PR. 8-5270. Brighon Park pas A. Skrabutiene, 2439 W. 45 Pl., tel. LA 3-8828. Bridgeporte pas J. Želviene, 3253, S. Green St., tel. VI 2-7838 ir M. Jauniene, 3315 S. Emerald Ave., tel. YA 7-3158. Town of Lake pas P. Turskiene, 4639 So. Hermitage Ave., tel. YA 7-6053. West Side pas P. Cibulskį, 2136 W. 23 Pl., tel. FR 6-0596.

Iš Seminarijos grįžtama namo 6 val. vakare.